

Отець. Е! видишъ ли, сыне, скотъ-
 ать нема въ себеси такъвъ даръ, за да
 бы можалъ да бѣди мудъръ и добъръ;
 ала чловѣкъ има въ себеси тойзи даръ.
 Нему е дадено отъ Бога, да распознава
 добро то отъ зло то и право то отъ не-
 право то. Само той единъ може да из-
 бирѣ между едно то и друго то, и послѣ
 да чини онова, което е добро и право,
 а да отбѣгнува отъ зло то и неправо то.
 Що мислишъ сега ты, когато е Богъ
 обдарилъ чловѣка съ таковъ силъ, чрезъ
 която може да стани мудъръ и добъръ,
 то кой памятенъ може да има сумнѣние,
 да ли иска Божія та воля, да бѣдѣтъ
 сичкитѣ чловѣци мудри и добри?

Сынъ. Това е тѣй. отче; но юще
 сѣмъ радъ и това да знаѣ, да ли е Богъ
 обдарилъ чловѣка съсъ таково сред-
 ство, което да му помага, да стани му-
 дъръ и добъръ?

Отець. Обдарилъ го е, сыне. И
 Божія та воля е, да бѣди чловѣкъ отъ
 день на день по честенъ и богобоязливъ.
 Ала ни единъ чловѣкъ неможе да стани
 изеднажъ мудъръ, добъръ, честенъ и бо-
 гобоязливъ, но постигва гы мало по ма-
 го, до гдѣ е живъ. — Слѣдователно,